

แนวปฏิบัติที่ดีด้านปรียัติ: วิธีที่ 1 สืบสาน ส่งต่อ ต่อยอด

แนวปฏิบัติที่ดี เรื่อง: การเพิ่มประสิทธิภาพในการให้คำปรึกษาของอาจารย์ที่ปรึกษา

คณะผู้จัดทำ:

1. คณบดีคณะมนุษยศาสตร์
2. หัวหน้าภาควิชาภาษาตะวันตก
3. หัวหน้าภาควิชาภาษาตะวันออก
4. พระมหาธีระวัฒน์ รุติโชติ, ดร.
5. พระบวร ปวรธมโม
6. ดร. สานิตย์ สีนาค
7. ว่าที่ร้อยตรี ดร. ณัฐภูมิ คล้ายสุวรรณ
8. นายอภิเดช สุผา
9. นางสาวอรรชนิดา หวานคง

หน่วยงาน/ส่วนงาน: คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

1. ประวัติหน่วยงาน/ส่วนงาน

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ตั้งอยู่ที่ 248 ม.1 ถ.ศาลายา - นครชัยศรี ต.ศาลายา อ.พุทธมณฑล จ.นครปฐม 73170 และ Website: www.human.mbu.ac.th โดยมีปณิธาน คือ "มุ่งมั่นให้การศึกษาก่อบรรพชิตและคฤหัสถ์อย่างเต็มศักยภาพ" และมีพันธกิจ คือ "การพัฒนาเรื่องระบบการผลิตบัณฑิต การวิจัย การบริการวิชาการแก่สังคมและการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมให้ได้มาตรฐานสากล โดยให้สอดคล้องกับนโยบายของมหาวิทยาลัย" สำหรับปรัชญาของหน่วยงาน คือ "การเรียนรู้ภาษา คือการเรียนรู้มนุษย์" นอกจากนี้วัตถุประสงค์หลักการจัดการศึกษาของคณะมนุษยศาสตร์ คือ

1. เพื่อให้นักศึกษามีความรู้และทักษะในการใช้ภาษาอย่างเพียงพอสามารถสื่อสารเพื่อเสริมสร้างมนุษย์สัมพันธ์ได้ดีทั้งภายในและภายนอกประเทศ
2. เพื่อส่งเสริมให้นักศึกษามีความรู้ความสามารถในการอ่าน เขียน แปลและฟังข่าวสารทางภาษาได้
3. เพื่อให้นักศึกษามีความรู้ทางภาษา วรรณคดีและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาสามารถประยุกต์ใช้ในการเผยแผ่พระพุทธศาสนาได้
4. เพื่อให้นักศึกษามีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อเผยแผ่พระพุทธศาสนาได้ทั้งในและนอกประเทศ
5. เพื่อเป็นพื้นฐานการศึกษาระดับสูงขึ้นไป

ในปัจจุบันหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัยได้จัดการเรียนการสอนแบ่งออกเป็น 4 สาขาวิชา คือ

1. ภาควิชาภาษาตะวันตก สาขาวิชาภาษาอังกฤษ
2. ภาควิชาภาษาตะวันออก สาขาวิชาภาษาบาลี สันสกฤตและพุทธศาสตร์ สาขาวิชาภาษาบาลี

สันสกฤตและพระไตรปิฎกศึกษา และสาขาภาษาไทย

หลักสูตรคณะมนุษยศาสตร์มีระยะเวลาเรียนภาคทฤษฎี 4 ปี หรือ 8 ภาคการศึกษาและภาคปฏิบัติสหกิจศึกษา ภาคทฤษฎีนั้นจะต้องศึกษาให้ครบตามจำนวนของหน่วยกิตที่กำหนดไว้

2. ที่มาและความสำคัญ

การผลิตบัณฑิตเป็นภารกิจสำคัญของการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับกลยุทธ์ที่ 1 การผลิตบัณฑิตและการพัฒนาการจัดการศึกษา เพื่อให้ได้บัณฑิตที่เป็นเลิศทางวิชาการด้านพระพุทธศาสนา ตามแผนกลยุทธ์มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัยระยะ 10 ปี (พ.ศ. 2556-2565) และยุทธศาสตร์หน่วยงาน (Strategic agencies) ของมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ด้านการผลิตบัณฑิตและสร้างโอกาสทางการศึกษาจากผลประเมินคุณภาพการศึกษาภายในปีการศึกษาที่ผ่านมาของ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย มีผลการประเมินอยู่ในระดับคุณภาพดี ดังนั้นการจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษานั้นจำเป็นต้องให้ความสำคัญกับกระบวนการจัดการเรียนการสอนซึ่งประกอบด้วยการจัดการสอนของผู้สอนและความพร้อมในการเรียนของผู้เรียน การศึกษาในระดับปริญญาตรีนั้นผู้เรียนส่วนมากเป็นวัยรุ่นตอนปลายหรือวัยผู้ใหญ่ตอนต้นซึ่งเป็นผู้ที่มีความกระตือรือร้นอยากรู้อยากเห็นแต่มีประสบการณ์ในการดำเนินชีวิตน้อย มักมีปัญหามากมายประการทั้งปวงส่วนตัว ปัญหาสังคมและปัญหาการเรียนซึ่งส่งผลต่อสุขภาพจิตและสมาธิในการศึกษา ถ้ามีปัญหาบ่อยส่งผลทำให้สุขภาพจิตไม่ดี และมีสมาธิในการศึกษาน้อยลง ดังนั้นคณะมนุษยศาสตร์จึงได้จัดให้มีระบบการให้คำปรึกษาวิชาการ เพื่อช่วยบรรเทาและแก้ไขปัญหานักศึกษา ซึ่งจะช่วยให้นักศึกษามีความพร้อม ในการศึกษา และทำให้การจัดการศึกษาของคณะมนุษยศาสตร์ได้ผลดียิ่งขึ้น

คณะกรรมการจัดการความรู้ประจำคณะมนุษยศาสตร์ ประจำปี 2566 เห็นสมควรว่าการเพิ่มประสิทธิภาพในการให้คำปรึกษาของอาจารย์ที่ปรึกษาเป็นองค์ประกอบสำคัญประการหนึ่งที่จะช่วยพัฒนานักศึกษาให้เป็นบัณฑิตที่พึงประสงค์ของสังคมและถือเป็นกลไกสำคัญที่จะช่วยเสริมสร้างการเรียนรู้ให้กับนักศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งช่วยบรรเทาและแก้ไขปัญหานักศึกษา

3. วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้เกิดกระบวนการติดต่อสื่อสารระหว่างอาจารย์กับนักศึกษา สร้างความอบอุ่นใจเป็นที่พึ่งพร้อมจะช่วยเหลือนักศึกษา
2. ส่งเสริมนักศึกษาให้สามารถพัฒนาการดำเนินชีวิตอยู่มหาวิทยาลัยและแก้ปัญหาได้อย่างเหมาะสม

3. ให้คำปรึกษาแนะนำเกี่ยวกับหลักสูตรลักษณะรายวิชาที่เรียน การเลือกวิชาเรียน การลงทะเบียน เรียนวิธีการเรียนและการวัดผล เพื่อให้นักศึกษาสามารถศึกษาสำเร็จครบตามหลักสูตร

4. แนวทางการดำเนินการตามหลัก PDCA

ขั้นการวางแผน (Plan)

ในปีการศึกษา 2566 คณะมนุษยศาสตร์ได้แต่งตั้งคณะกรรมการขับเคลื่อนการจัดการความรู้ โดยมี คณาจารย์จากสาขาวิชาต่างๆ ภายในคณะเป็นผู้แทน ได้ประชุมร่วมกันเพื่อเสนอหัวข้อการบ่งชี้ความรู้และประเด็น ความรู้ที่จำเป็น โดยนำผลประเมินคุณภาพการศึกษามาพิจารณาถอดบทเรียนและจำแนกองค์ความรู้ที่จำเป็นต่อ การพัฒนาตามยุทธศาสตร์ของมหาวิทยาลัย จัดทำเป็นแผนการเรียนรู้เพื่อพัฒนาปรับปรุงการจัดการศึกษาให้ สูงขึ้น โดยเลือกประเด็นหลักในการพัฒนา คือ การผลิตบัณฑิตให้มีคุณภาพ จากนั้นคณะกรรมการจัดการ ความรู้ จึงมอบหมายให้ นางสาวอรรชนีดา หวานคง ทำหน้าที่ Facilitator ของการจัดการความรู้ โดยมี คณบดี คณะมนุษยศาสตร์ หัวหน้าภาควิชาภาษาตะวันตก หัวหน้าภาควิชาภาษาตะวันออก พระมหาธีระวัฒน์ ธิติโชติ, ดร. พระบวร ปวธรรมโม ดร. สานิตย์ สีนาค ว่าที่ร้อยตรี ดร. ณัฐวุฒิ คล้ายสุวรรณ และอาจารย์อภิเดช สุมาเป็นที่ ประึกษา ได้มีมติร่วมกันเลือกประเด็นในการจัดการความรู้คือ การเพิ่มประสิทธิภาพในการให้คำปรึกษาของอาจารย์ ที่ปรึกษา เพื่อสนับสนุนการบริหารงานของมหาวิทยาลัย ช่วยให้นักศึกษามีความเข้าใจ กฎระเบียบข้อบังคับ ประกาศ คำสั่งและบริการต่างๆ ของมหาวิทยาลัย

ขั้นดำเนินการ (DO)

ระยะที่ 1 การแสวงหาความรู้ มีการประชุม พูดคุยแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องของ การให้คำปรึกษา นอกจากนี้คณะกรรมการจัดการความรู้ยังได้ศึกษาหาความรู้จากหนังสือ เอกสารต่างๆ บทความ ผู้สอนท่านอื่นและงานวิชาการต่างๆ โดยให้เวลาในการพูดท่านละ 5 นาที และประธานเป็นผู้ควบคุมการพูดของ อาจารย์แต่ละท่าน เลขานุการทำหน้าที่ในการจดบันทึกตามที่อาจารย์แต่ละท่านพูด และประธานเป็นผู้สรุป ประเด็นหรือหัวข้อที่ได้จากการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ในแต่ละครั้ง

ระยะที่ 2 การจัดการความรู้ให้เป็นระบบ ฝ่ายเลขานุการของคณะกรรมการจัดการความรู้ ได้สรุปประเด็น ทั้งหมดจากการแสวงหาองค์ความรู้ทั้งหมดจำนวน 3 ครั้ง ซึ่งมีลักษณะคล้ายกับเอกสารรายงานการประชุม สามารถรวบรวมเป็นระบบได้ง่าย และง่ายต่อผู้อ่านและผู้ที่เกี่ยวข้องเสนอต่อคณะกรรมการจัดการความรู้ เพื่อ พิจารณาความครบถ้วน ถูกต้องของรายงานสรุปผลแต่ละครั้ง และสรุปประเด็นที่ต้องการนำไปจัดทำองค์ความรู้ ซึ่งได้แก่ แนวคิดและหลักการเพิ่มประสิทธิภาพในการให้คำปรึกษาของอาจารย์ที่ปรึกษา โดยคณะมนุษยศาสตร์ได้ นำแนวคิดและทฤษฎีการเพิ่มประสิทธิภาพในการให้คำปรึกษาของอาจารย์ที่ปรึกษามาประยุกต์ใช้ในการจัด การศึกษาของคณะมนุษยศาสตร์ ซึ่งการให้คำปรึกษานักศึกษา เป็นขั้นตอนการปฏิบัติงานที่ไม่ได้ยุ่งยากซับซ้อนแต่ อย่างใด แต่ทุกขั้นตอนมีความสำคัญ และต้องอาศัยความร่วมมือของนักศึกษา และเวลาของอาจารย์ที่ปรึกษา ใน การให้คำปรึกษานักศึกษา ซึ่งพอสรุปกลยุทธ์ในการปฏิบัติงานในการให้คำปรึกษานักศึกษา ดังนี้

1. อาจารย์ที่ปรึกษาควรมีวิธีการ หรือกลไกในการติดตามนักศึกษาอย่างใกล้ชิดและต่อเนื่อง เพื่อที่จะได้รับทราบปัญหาของนักศึกษาอย่างแท้จริง
2. อาจารย์ที่ปรึกษา มีการจัดเก็บข้อมูล และประวัติส่วนตัวของนิสิต ในกรณีที่ต้องการติดต่อกับนักศึกษาจะสามารถติดต่อกับนักศึกษาได้อย่างสะดวกและรวดเร็ว
3. สาขาวิชา มีช่องทางการติดต่อสื่อสารกับนักศึกษาที่หลากหลาย และนักศึกษาสามารถติดต่ออาจารย์ที่ปรึกษาได้ตลอดเวลา

ขั้นติดตามประเมินผล และนำผลไปพัฒนา (CHEK-ACT)

กระบวนการที่ใช้ในการประเมินประสิทธิผลของการเพิ่มประสิทธิภาพในการให้คำปรึกษาของอาจารย์ที่ปรึกษา โดยพิจารณาจากแบบประเมินความพึงพอใจในการให้บริการคำปรึกษา และให้คำปรึกษาแก่นักศึกษารวมทั้งกระตุ้นให้ผู้เรียนผู้รับคำปรึกษาคิดแก้ไขปัญหามากมายวิธี หลังจากนั้นผู้ให้คำปรึกษาเสนอคำแนะนำแก้ไขเพิ่มเติม โดยถ้าผู้รับคำปรึกษาสามารถนำแนวทางปฏิบัติและวิธีการแก้ไขไปแก้ไขปัญหานั้นได้สำเร็จ ก็ถือว่าผู้รับคำปรึกษานั้นสามารถจัดการกับปัญหาได้ ส่งผลให้การให้คำปรึกษาของอาจารย์ที่ปรึกษานั้นมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

5. ปัจจัยแห่งความสำเร็จ

ปัจจัยภายใน

1. ผู้บริหารให้ความสำคัญและส่งเสริมการให้คำปรึกษาเพราะการให้คำปรึกษาเป็นองค์ประกอบสำคัญประการหนึ่งที่พัฒนานักศึกษาให้เป็นบัณฑิตที่พึงประสงค์ของสังคม
2. ผู้บริหารสร้างแรงจูงใจให้อาจารย์ปฏิบัติหน้าที่อาจารย์ที่ปรึกษาอย่างมีประสิทธิภาพ
3. ผู้บริหารจัดสรรงบประมาณอย่างเพียงพอ สำหรับการดำเนินงานและ พัฒนาระบบการให้คำปรึกษาให้ประสบความสำเร็จ
4. ให้ความสำคัญและสนับสนุนระบบการให้คำปรึกษาและการใช้ชีวิตระดับปริญญาตรีของคณะ
5. มีระบบสารสนเทศการให้คำปรึกษา
6. มีการนำผลการประเมินระบบการให้คำปรึกษามาปรับปรุง ระบบการให้คำปรึกษาและการใช้ชีวิตระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัย

ปัจจัยภายนอก

1. การนำระบบสารสนเทศและเทคโนโลยีต่างเข้ามาใช้ในการบริการจัดการให้คำปรึกษา
2. การแลกเปลี่ยนเรียนรู้และแบ่งปันความรู้ของบุคลากรภายนอกสถาบัน

6. ปัญหาอุปสรรคและแนวทางแก้ไข

1. ด้านระยะเวลาในการดำเนินการจัดการความรู้มีระยะเวลาน้อยเกินไป ดังนั้นควรจัดการด้านเวลาในการดำเนินการจัดการความรู้ให้มีความเหมาะสม
2. บุคลากรที่มีส่วนร่วมในการจัดการความรู้ในประเด็นดังกล่าว มีภาระงานด้านอื่นๆ ทำให้ไม่สามารถใช้เวลาในการดำเนินการจัดการความรู้ได้อย่างเต็มที่ ดังนั้นจึงควรนำเทคโนโลยีด้านการสื่อสารสมัยใหม่เข้ามาประยุกต์ใช้ในกระบวนการจัดการความรู้ในทุกขั้นตอนการดำเนินงาน

7. ประโยชน์ต่อการบรรลุเป้าหมายตามพันธกิจ

1. การให้คำปรึกษาเป็นองค์ประกอบสำคัญประการหนึ่งที่ช่วยพัฒนานักศึกษาให้เป็นบัณฑิตที่พึงประสงค์ของสังคมและถือเป็นกลไกที่สำคัญช่วยส่งเสริมการเรียนรู้และการพัฒนาตนเองให้กับนักศึกษา มีความพร้อมในการศึกษาและการใช้ชีวิต
2. เห็นว่าการเป็นที่ปรึกษาเพื่อให้คำปรึกษาแนะนำแก่นักศึกษา เป็นหน้าที่ที่สำคัญประการหนึ่งของอาจารย์ในระดับอุดมศึกษา เนื่องจากอาจารย์ที่ปรึกษาเป็นผู้ควบคุมดูแลการให้คำปรึกษาและแนะแนวแก่นักศึกษาตามตัวชี้วัดการประกันคุณภาพการศึกษาระดับหลักสูตร ที่กำหนดให้มีการควบคุมดูแลการให้ คำปรึกษา วิชาการและแนะแนวแก่นักศึกษาระดับปริญญาตรีเพื่อช่วยให้นักศึกษาสามารถปรับตัวและสามารถแก้ปัญหาต่างๆ ได้ ซึ่งจะนำไปสู่การเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ และนอกจากนี้อาจารย์ยังมีบทบาทในการช่วยพัฒนานักศึกษาให้เป็นบุคคลที่มีความสมบูรณ์ทั้งด้านความรู้ ความสามารถ สติปัญญา สังคม อารมณ์ ร่างกาย และจิตใจ

แนวปฏิบัติที่ดีด้านประยุกต์: วิธีที่ 2 ผสาน สร้างสรรค์ อย่างลึกซึ้ง

แนวปฏิบัติที่ดี เรื่อง: การเขียนเอกสารบทความวิจัยเพื่อตีพิมพ์เผยแพร่

คณะผู้จัดทำ:

1. คณบดีคณะมนุษยศาสตร์
2. หัวหน้าภาควิชาภาษาตะวันตก
3. หัวหน้าภาควิชาภาษาตะวันออก
4. พระมหาธีระวัฒน์ ฐิติโชติ, ดร.
5. พระบวร ปวรธมโม
6. ดร. สานิตย์ สีนาค
7. ว่าที่ร้อยตรี ดร. ณัฐวุฒิ คล้ายสุวรรณ
8. นายอภิเดช สุผา
9. นางสาวอรรชนิดา ทวานคง

หน่วยงาน/ส่วนงาน: คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

1. ประวัติหน่วยงาน/ส่วนงาน

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ตั้งอยู่ที่ 248 ม.1 ถ.ศาลายา - นครชัยศรี ต.ศาลายา อ.พุทธมณฑล จ.นครปฐม 73170 และ Website: www.human.mbu.ac.th โดยมีปณิธาน คือ "มุ่งมั่นให้การศึกษากับบรรพชนและคนุหุสต่ออย่างเต็มศักยภาพ" และมีพันธกิจ คือ "การพัฒนาเรื่องระบบการผลิตบัณฑิต การวิจัย การบริการวิชาการแก่สังคมและการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมให้ได้มาตรฐานสากล โดยให้สอดคล้องกับนโยบายของมหาวิทยาลัย" สำหรับปรัชญาของหน่วยงาน คือ "การเรียนรู้ภาษา คือการเรียนรู้มนุษย์" นอกจากนี้วัตถุประสงค์หลักการจัดการศึกษาของคณะมนุษยศาสตร์ คือ

1. เพื่อให้นักศึกษามีความรู้และทักษะในการใช้ภาษาอย่างเพียงพอ สามารถสื่อสารเพื่อเสริมสร้างมนุษย์สัมพันธ์ได้ดีทั้งภายในและภายนอกประเทศ
2. เพื่อส่งเสริมให้นักศึกษามีความรู้ความสามารถในการอ่าน เขียน แปลและฟังข่าวสารทางภาษาได้
3. เพื่อให้นักศึกษามีความรู้ทางภาษา วรรณคดีและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาสามารถประยุกต์ใช้ในการเผยแพร่พระพุทธศาสนาได้
4. เพื่อให้นักศึกษามีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อเผยแพร่พระพุทธศาสนาได้ทั้งในและนอกประเทศ
5. เพื่อเป็นพื้นฐานการศึกษาระดับสูงขึ้นไป

ในปัจจุบันหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัยได้จัดการเรียนการสอนออกเป็น 4 สาขาวิชา คือ

1. ภาควิชาภาษาตะวันตก สาขาวิชาภาษาอังกฤษ
2. ภาควิชาภาษาตะวันออก สาขาวิชาภาษาบาลี สันสกฤตและพุทธศาสตร์ สาขาวิชาภาษาบาลี

สันสกฤตและพระไตรปิฎกศึกษา และสาขาภาษาไทย

หลักสูตรคณะมนุษยศาสตร์ มีระยะเวลาเรียนภาคทฤษฎี 4 ปี หรือ 8 ภาคการศึกษาและภาคปฏิบัติสหกิจศึกษา ภาคทฤษฎีนั้นจะต้องศึกษาให้ครบตามจำนวนของหน่วยกิตที่กำหนดไว้

2. ที่มาและความสำคัญ

การวิจัยเป็นภารกิจสำคัญในการจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษา โดยสอดคล้องกับกลยุทธ์ที่ 2 ตามแผนกลยุทธ์ของมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัยระยะ 10 ปี (พ.ศ. 2556-2565) ว่าด้วยการวิจัยและพัฒนาองค์ความรู้เพื่อเพิ่มศักยภาพและขีดความสามารถในการแข่งขัน และปัจจุบันการศึกษาไทยได้ให้ความสำคัญกับการพัฒนาคนสู่การพัฒนาประเทศไทยแลนด์ 4.0 และการพัฒนาผู้เรียนให้มีทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 การวิจัยในชั้นเรียนจึงเป็นกระบวนการที่สำคัญในการพัฒนา การจัดการเรียนรู้และการพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้และทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 และสามารถนำพาประเทศไทยแลนด์ 4.0 ได้

คณะกรรมการจัดการความรู้ประจำคณะมนุษยศาสตร์ประจำปี 2566 จึงเห็นสมควรให้มีการจัดการความรู้เพื่อสร้างแนวปฏิบัติที่ดี เรื่อง การเขียนเอกสารบทความวิจัยเพื่อตีพิมพ์เผยแพร่ ซึ่งผลการวิจัยก็จะเป็นส่วนประโยชน์ต่อการศึกษาและต่อผู้เรียน

3. วัตถุประสงค์

1. เพื่อนำผลการวิจัยไปใช้ปรับปรุงและพัฒนาการเรียนการสอน
2. เพื่อนำผลการวิจัยไปใช้เป็นการสร้างองค์ความรู้ใหม่

4. แนวทางการดำเนินการตามหลัก PDCA

ขั้นการวางแผน (Plan)

วิธีการจัดการความรู้ด้านการวิจัยของคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหา มกุฏราชวิทยาลัย เรื่อง การเขียนบทความเอกสารการวิจัยเพื่อตีพิมพ์เผยแพร่เกิดจากการประชุมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ นำผลการประเมินคุณภาพการศึกษามาพิจารณาถอดบทเรียนและจำแนกองค์ความรู้ที่จำเป็นต่อการพัฒนาตามยุทธศาสตร์ของมหาวิทยาลัย จัดทำเป็นแผนการเรียนรู้เพื่อพัฒนาปรับปรุง การจัดการศึกษาให้สูงขึ้น โดยเลือกประเด็นหลักในการพัฒนา คือ การวิจัย จากนั้นคณะกรรมการจัดการความรู้ จึงมอบหมายให้นางสาวอรรชนิดา หวานคง ทำหน้าที่ Facilitator โดยมีคณบดีคณะมนุษยศาสตร์ หัวหน้าภาควิชาภาษาตะวันตก หัวหน้าภาควิชาภาษาตะวันออก พระมหาธีระวัฒน์ ธิติโชติ, ดร. พระบวร ปวธมโม ดร.सानิตย์ สีนาค ว่าที่ร้อยตรี ดร. ณัฐวดี คล้ายสุวรรณ และอาจารย์ อภิเดช สุมาเป็นที่ปรึกษา เพื่อสร้างแนวปฏิบัติที่ดีด้านประยุกต์: วิธีที่ 2 ผลงาน สร้างสรรค์ อย่างลึกซึ้ง

เรื่อง การเขียนเอกสารบทความวิจัยเพื่อตีพิมพ์เผยแพร่ เพื่อใช้การวิจัยเป็นกรอบแนวทางในการจัดการเรียนการสอนและผู้เรียนเกิดองค์ความรู้ที่หลากหลายและสามารถผลการวิจัยไปใช้เป็นการสร้างองค์ความรู้ใหม่

ขั้นตอนการ (DO)

ระยะที่ 1 การแสวงหาความรู้ คณะกรรมการจัดการความรู้ได้ดำเนินการประชุมเพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้ในประเด็นการพัฒนางานวิจัยให้มีคุณภาพจากความรู้และทักษะของผู้มีประสบการณ์ตรง (Tacit Knowledge) ระหว่างคณาจารย์ที่เป็นนักวิจัยอาวุโส กับคณาจารย์ที่เป็นนักวิจัยระดับกลาง และคณาจารย์ที่เป็นนักวิจัยหน้าใหม่ โดยให้เวลาในการพูดท่านละ 5 นาที และประธานเป็นผู้ควบคุมการพูดของอาจารย์แต่ละท่าน เลขานุการทำหน้าที่ในการจดบันทึกตามที่อาจารย์แต่ละท่านพูด และประธานเป็นผู้สรุปประเด็นหรือหัวข้อที่ได้จากการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ในแต่ละครั้ง คณะฯได้สร้างและแสวงหาองค์ความรู้ทั้งหมด 3 ครั้ง

ระยะที่ 2 การจัดการความรู้ให้เป็นระบบ ฝ่ายเลขานุการของคณะกรรมการจัดการความรู้ ได้สรุปประเด็นทั้งหมดจากการแสวงหาองค์ความรู้ทั้งหมดจำนวน 3 ครั้ง ซึ่งมีลักษณะคล้ายกับเอกสารรายงานการประชุม สามารถรวบรวมเป็นระบบได้ง่ายและง่ายต่อผู้อ่านและผู้สนใจ เสนอต่อคณะกรรมการจัดการความรู้ เพื่อพิจารณาความครบถ้วน ถูกต้องของรายงานสรุปผลแต่ละครั้ง และสรุปประเด็นที่ต้องการนำไปจัดทำองค์ความรู้ 4 ประเด็น ดังนี้

1. การเขียนข้อเสนอโครงการวิจัย
2. การทำวิจัย
3. การนำผลวิจัยไปใช้ประโยชน์
4. การนำเสนอผลงานทางวิชาการในที่ประชุมระดับชาติและนานาชาติ

ขั้นตอนติดตามประเมินผล และนำผลไปพัฒนา (CHEK-ACT)

การติดตามและประเมินผลโครงการวิจัยนั้นเป็นเครื่องมือสำคัญในการกำกับและดูแลให้ดำเนินงานวิจัยที่มีคุณภาพและสอดคล้องกับความต้องการของหน่วยงาน ซึ่งระบบการติดตามและประเมินผลโครงการวิจัยของคณะมนุษยศาสตร์นั้นเริ่มต้นด้วยการประเมินข้อเสนอโครงการ (Proposal) โดยผู้ทรงคุณวุฒิ ต่อมาระยะระหว่างดำเนินการ เป็นช่วงตั้งแต่เริ่มดำเนินโครงการวิจัย จนกระทั่งถึงช่วงก่อนส่งรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ ซึ่งจะเป็นการประเมินความก้าวหน้าของการดำเนินงาน ทั้งจากเอกสารและการรายงานด้วยวาจาควบคู่กันไป และขั้นตอนสุดท้าย ระยะสิ้นสุดการดำเนินงานเป็นการประเมินร่างรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์

5. ปัจจัยแห่งความสำเร็จ

ปัจจัยภายใน

ผู้บริหารให้ความสำคัญและสนับสนุนให้บุคลากรได้ผลิตผลงานวิจัยอย่างต่อเนื่องโดยการสร้างขวัญและกำลังใจมอบเกียรติบัตรรางวัลบุคลากรดีเด่น ประเภท นักวิจัยรุ่นใหม่และนักวิจัยดีเด่น

ปัจจัยภายนอก

มีบรรยากาศของความร่วมมือ การมีส่วนร่วมและความสนใจในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับทั้งอาจารย์ ภายนอกสถาบันต่างๆ

6. ปัญหาอุปสรรคและแนวทางแก้ไข

1. ผู้ทำวิจัยมีภาระงานประจำมาก ไม่สามารถจัดสรรเวลาในการทำวิจัยได้ตามที่กำหนด ดังนั้นจึงควรแบ่งเวลาในการบริหารจัดการให้ดี

2. ปัญหาการให้เงินทุนสนับสนุนในการทำวิจัยคือ ผู้วิจัยไม่มีทุนส่วนตัวในการทำวิจัย แหล่งทุนวิจัยที่ทางมหาวิทยาลัยจัดให้มีไม่เพียงพอเนื่องจากการทำวิจัยเรื่องหนึ่งๆ นั้น ผู้ทำวิจัยต้องดำเนินงานหลายขั้นตอนซึ่งต้องเสียค่าใช้จ่ายจำนวนมาก ดังนั้นทางคณะฯ ควรพิจารณาจัดสรรเงินทุนสนับสนุนงานวิจัยให้เหมาะสมกับงานวิจัยที่ทำ

3. ไม่มีห้องทำงานที่ให้บริการที่ดีในการทำวิจัยเนื่องจากในการทำวิจัยนั้นต้องมีสิ่งอำนวยความสะดวกในการปฏิบัติงานวิจัย ได้แก่ วัสดุอุปกรณ์สำหรับใช้ในการทำวิจัย เช่น เครื่องคอมพิวเตอร์ เครื่องคำนวณ เอกสารอ้างอิง รวมทั้งห้องทำงานวิจัยที่มีบรรยากาศเหมาะสม ดังนั้นคณะฯ ควรจัดหาสถานที่และวัสดุอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องในการทำวิจัย โดยจัดสถานที่หรือห้องปฏิบัติงานวิจัยให้มีบรรยากาศทางวิชาการ รวมทั้งการให้บริการด้านวัสดุอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องในการทำวิจัยให้มากขึ้น

7. ประโยชน์ต่อการบรรลุเป้าหมายตามพันธกิจ

1. ทำให้ได้แนวทางในการส่งเสริมการเขียนเอกสารบทความวิจัยเพื่อตีพิมพ์เผยแพร่
2. สามารถผลการวิจัยไปใช้บูรณาการกับศาสตร์อื่นสามารถต่อยอดองค์ความรู้หรือพัฒนาเป็นองค์ความรู้ใหม่ขึ้นมาได้
3. ทำให้เกิดการมีส่วนร่วมของบุคลากรในคณะฯ และเกิดวัฒนธรรมการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกัน ความสามารถทำงานเป็นทีม